Aukščiausiasis Viešpats tarė: Sveikas, sveikas mano brangus berniuk! Man taip pasisekė - tikrai, labiausiai pasisekė - tave čia susitikti. Tiek ilgai aš troškau tave pamatyti!

Mano brangus drauge, daugybę gyvenimų tu nugyvenai visiškai nekreipdamas į mane dėmesio.

Taip ilgai viltis vertė mane šokinėti kaip kvailį, galvojant: „Tikriausiai šį gyvenimą, arba šitą, o gal šį, o gal šitą, jis galiausiai pasuks savo veidą į mane.“

Bet, brangus broli, aš negalėjau surasti jokio preteksto, kaip tave atvesti į savo buveinę, ir tuo pačiu išsaugoti amžiną įstatymą, kurį pats ir sukūriau.

Tu man nerodei jokio gailesčio, ir apie tai galvodamas aš vis labiau nerimavau, nekantraudamas sulaukti tavo palankumo. Todėl aš nusižengiau savo amžinam elgesio kodeksui ir pats pasirūpinau tavo dabartiniu gimimu.

Brangus berniuk, šioje dieviškoje Govardhano apskrityje, mano mylimiausiame krašte, aš pats tapau tavo guru, Jayanta.

Šiandien tu pagaliau išpildei mano troškimą, kurį taip ilgai nešiojau širdyje. Prašau, pasotink savo ir mano laimę, pasilikdamas čia visam laikui.

(Šiuos žodžius Viešpats pasakė, kai Gopakumaras, Brihad Bhagavatamritos herojus, atkeliavo į Vaikunthą ir pirmą kartą sutiko Viešpatį Narayaną. Ši citata iliustruoja, kad Viešpats mūsų pasiilgsta labiau, nei mes jo. Gal yra dėl ko? :))